Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w radzie państwa reprezentowanych.

Zeszyt XLVI. — Wydany i rozesłany dnia 17 lipca 1873.

129.

Rozporządzenie ministerstwa handlu z dnia 14 lipca 1873,

którem wydają się przepisy o zaprowadzeniu i używaniu znaczków telegrafowych rządowych

Na mocy postanowienia cesarskiego z dnia 26 maja 1873, którem do frankowania depesz telegraficznych we wszystkich królestwach i krajach w radzie państwa reprezentowanych, pozwolonem zostało zaprowadzenie znaczków telegrafowych rządowych, c. k. ministerstwo handlu postanowiło i stanowi, co następuje:

Artykuł 1.

Należytości od depesz telegraficznych, opłacie podlegających, oddanych (bezpośrednio) w c. k. stacyi telegrafowej rządowej, albo też w stacyi telegrafu kolejowego lub prywatnego, pełniącej służbę telegrafową w imieniu administracyi rządowej, jeżeli depesze te nie mają wyjść po za granice Europy, będą opłacane, zacząwszy od dnia 1 sierpnia 1873, znaczkami telegrafowemi rządowemi.

Należytości od depesz opłacie podlegających, które mają być posłane telegrafem do krajów zaeuropejskich, będą opłacone przy oddaniu albo srebrem, albo monetą papierową z doliczeniem przypadającego ażyo, w gotowiźnie.

O ile należytości telegrafowe można kredytować przy oddaniu depeszy, o tem stanowią inne przepisy.

Artykuł 2.

Znaczki telegrafowe rządowe będą sprzedawane od dnia 31 lipca 1873 we wszystkich c. k. stacyach telegrafowych rządowych i urzędach ustanowionych do odbierania depesz, jakoteż we wszystkich tych stacyach telegrafów kolejowych i prywatnych, które pełnią służbę telegrafową w imieniu administracyi rządowej.

W razie potrzeby będzie sprzedaż otwarta i gdzieindziej a miejsca tejże będą należycie ogłoszone.

Oprócz osób do tego ustanowionych nikt nie może sprzedawać znaczków telegrafowych: sprzedaż po nie tych cenach które są na znaczkach wydrukowane jest wzbroniona.

Artykuł 3.

Znaczki telegrafowe rządowe są w kształcie prostokąta mającego 34 milimetry wysokości a 24 milimetry szerokości. W pośrodku jest medalion podłużny z wizerunkiem Jego c. i k. Apostolskiej Mości i z obwódką, której górna połowa zawiera napis: „K. k. österreichische Telegraphenmarke“ a dolna wartość znaczka, wypisaną literami.

Tuż pod obwódką medalionu jest wartość znaczka powtórzoan cyframi, a poniżej rok wyrobu znaczka.

Górne rogi znaczków są ozdobione godłami telegrafii a dolne godłami handlu.

Znaczki telegrafowe w handlu będące opiewają na następujące kwoty:

1. znaczki na		5 ct.	barwy		brunatnej.
2. „	„	20 „	„		błękitnej.
3. „	„	40 „	„		zielonej,
4. „	„	50 „	„		szarej
5. „	„	60 „	„		czerwonej,
6. „	„	1 zł. —	„	„	żółtej,
7. „	„	2 „ —	„	„	fioletowej.

Znaczki telegrafowe będą wyrabiane w arkuszach po 100 sztuk znaczków.

Wartość arkusza o 100 sztukach znaczków na

5	centów,	wynosi	5	złotych,
20	„	„	20	„
40	„	„	40	„
50	„	„	50	„
60	„	„	60	„
1 zł. —	„	„	100	„
2 „ —	„	„	200	„

Jednocześnie ze znaczkami telegrafowemi czyni się także nakład na rewersy podawcze do depesz z wydrukowanym znaczkiem na pięć centów.

Artykuł 4.

Znaczki telegrafowe rządowe mają znaczenie znaku stemplowego zaprowadzonego przez zakład publiczny rządowy.

Podrabianie i fałszowanie znaczków telegrafowych rządowych, jakoteż używanie znaczków podrobionych lub już używanych, ulega karze podług przepisów ustaw karnych obowiązujących.

Artykuł 5.

Do frankowania telegrafów mogą być używane tylko c. k. austryackie znaczki telegrafowe rządowe.

Frankowanie depesz znaczkami pocztowemi lub stemplowemi, albo też znaczkami telegrafowemi innego zarządu telegrafowego nie ma żadnej wagi; depesze takiemi znaczkami opatrzone będą uważane za niefrankowane.

Znaczki telegrafowe uważa się jak gdyby ich nie było:

1. jeżeli im niedostaje części składowych;

2. jeżeli części składowe są oderwane i przystósowane, bądź gdy z tego samego, bądź też gdy z innego pochodzą znaczka;

3. jeżeli z nich widać, że już były użyte.

Artykuł 6.

Depesze do których użyto blankietu, przez administracyą telegrafów rządowych przepisanego, frankuje się znaczkami telegrafowemi w ten sposób, że znaczki, podług taryfy należytości potrzebne, zwilża się po odwrotnej stronie, gdzie są klejem powleczone i przylepia się je w miejscu do tego wyznaczonem na oryginalnej depeszy obok siebie lub jeden pod drugim.

Jeżeli zaś oddawca pisze depeszę na zwyczajnym papierze, przylepia się znaczki na pierwszej zapisanej stronicy depeszy, u góry, z lewej strony.

Artykuł 7.

Oddawca winien sam przylepić na piśmie do oddania przeznaczonem znaczki do frankowania depeszy potrzebne i wręczyć depeszę z przylepionemi już znaczkami.

Wolno jednak udać się wprzód do urzędnika telegrafowego trudniącego się sprzedażą znaczków, aby obliczył należytość; ten zaś, powie oddawcy ile należytość podług taryfy wynosi, należytość tę napisze na depeszy, podpisze swoje nazwisko i wyda oddawcy za złożeniem odpowiedniej kwoty znaczki, do przylepienia na depeszy potrzebne.

Artykuł 8.

Znaczkami opłaca się następujące należytości telegrafowe:

1. Właściwe należytości za telegrafowanie, jakoteż oznaczone w taryfie dodatki od depesz oddanych na stacyach telegrafowych kolei żelaznej;

2. należytości płacone z góry za odpowiedzi, tudzież należytości za poświadczenie odbioru, za kolacyonowanie, rozmnożenie i prostowanie depesz.

Do opłacenia tych należytości oddawca może łączyć podług upodobania znaczki telegrafowe rozmaitej wartości.

Należytość za rewers podawczy, który udziela się tylko na wyraźne żądanie oddawcy, opłaca się złożeniem blankietu na rewers (art. 3) mającego znaczek.

Kwoty przeznaczone na posłanie depeszy posłańcem lub sztafetą poza linią telegraficzną, winien oddawca złożyć w gotowiźnie. Podobnież w gotowiźnie płaci się należytości za wydanie odpisów depesz.

Artykuł 9.

Telegramy niefrankowane nie będą posyłane. Telegramy niedostatecznie frankowane będą posyłane wtedy, jeżeli były taksowane przez urzędnika stacyi i jeżeli kwota, którą znaczki na depeszy przylepione wyrażają odpowiada należytości przez urzędnika wyznaczonej.

Inne telegramy, za nisko frankowane, będą posyłane tylko wtedy, jeżeli kwota znaczków pokrywa przynajmniej należytość przypadającą od depeszy pojedynczej i jeżeli oddawca wymienił w oryginale depeszy swój adres lub zkąd innąd jest bliżej znanym stacyi telegrafowej a nieulega wątpliwości że będzie można ściągnąć od niego całkowitą należytość.

W przypadkach takich oddawca winien dopłacić.

Jeżeli stósownie do przepisów powyższych depesza niedostatecznie frankowana nie ma być posłaną, a oddawca, podał swój adres, zwraca się ją temuż pocztą, ale nieopłaconą.

Artykuł 10.

Oddawca, który do frankowania depeszy użył znaczków w większej wartości niż należało, nie ma prawa żądać aby mu nadwyżkę zwrócono.

Artykuł 11.

Należytości, które podług przepisów ustawy telegrafowej mają być oddawcy w razie cofnięcia depeszy zwrócone, wypłacają się temuż w gotowiźnie. Oryginał depeszy i znaczki, do jej frankowania użyte, pozostają na stacyi telegrafowej.

Artykuł 12.

Znaczki telegrafowe popsute i znaczki telegrafowe przylepione na popsutym oryginale depeszy, jeżeli nie ma na nich oznak iż już były użyte i jeżeli nie zachodzi żadna wątpliwość co do ich prawdziwości, mogą być wymienione za nowe i ważne a to we wszystkich stacyach telegrafowych trudniących się sprzedażą znaczków i we wszystkich urzędach odbierających depesze.

Artykuł 13.

Co się zresztą tyczy oddawania, posyłania i doręczania depesz znaczkami telegrafowemi frankowanych, orzekają o tem przepisy ustawy telegrafowej.

Banhans r. w.